

Arrest

nr. 272 656 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 30 maart 2022 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, loco advocaat A. DE BROUWER, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 1 februari 2022 conform artikel 39/76, § 1, derde lid van voormelde wet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 11 februari 2022.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 18 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 augustus 2018, op 29 september 2019 en op 13 oktober 2020.

1.2. Een eerdere beslissing van 19 januari 2021 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ingetrokken op 13 april 2021.

1.3. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 28 september 2021 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Sheikh Radwan, Gaza. U bent UNRWA geregistreerd. Op 15 maart 2012 zou u hebben deelgenomen aan betoging ter herdenking van Arafat. U zou daarbij gearresteerd zijn geweest en een nacht in bewaring hebben doorgebracht waarbij uw haar werd afgesneden en u fysiek werd mishandeld. Daarnaast zou u muurtekeningen hebben gemaakt ten voordele van Fatah en u zou verschillende keren hierover aangesproken zijn geweest door Hamas. Ook uw materiaal werd in beslag genomen door Hamas-aanhangers. In oktober 2013 zou u als kunstenaar tewerkgesteld zijn geweest bij vzw 'Maan' en zou u in het cultureel centrum een vriendin hebben leren kennen waarmee u vaak op stap ging. U zou hierop aangesproken zijn geweest door Hamas nadat u met uw vriendin werd gezien. U diende daarop een verklaring af te leggen dat u niet meer met haar zou gezien worden. Op 1 april 2014 zou u ontslagen zijn geweest nadat Hamas te weten was gekomen dat u nog steeds een relatie met het meisje onderhield. Op 2 april zou uw vriendin u hebben vergezeld naar de zee. Hamas zou jullie hebben gezien en jullie hebben ondervraagd. De leden van Hamas zouden uw vriendin hebben gehanteerd om seksuele contacten met hen te hebben, zoniet zouden ze zogenaamde afgetapte telefoongesprekken openbaar brengen. U zou navraag hebben gedaan bij een vriend van u, het hoofd van de telecommunicatiemaatschappij, die u verzekerde dat ze dat niet konden. Uw vriendin zou niet zijn ingegaan op de dreiging en hield zich verder gedeisd. Tijdens de oorlog van juli 2014 zou een groep van Jihad Al Islami geprobeerd hebben om raketten te lanceren vlakbij uw huis. U zou geprotesteerd hebben en werd daarop gedwongen uw huis te verlaten samen met uw familie. Op 25 juli 2014 zou u huisarrest hebben gekregen. Dit zou u echter aan uw laars hebben gelapt en u zou na de oorlog uw activiteiten hebben verdergezet. Op 14 september 2014 zou u beschoten zijn geweest na een partijtje strandvolley aan de kust. Uw vader en de ouders van uw vrienden, die eveneens werden beschoten, zouden klacht hebben ingediend bij de politie. U zou daarbij de naam hebben doorgegeven van één van uw belagers die u zou hebben herkend. Toen u verschillende keren een update vroeg van het onderzoek, zou men u hebben aangeraden de zaak met rust te laten. In maart 2015 zou u karikaturen hebben getekend van leden van Hamas, waaronder Ismail Haniyeh. Deze karikatuur zou op veel succes onthaald zijn geweest en zelfs op T-shirts zijn gedrukt. U zou op 30 maart 2015 hierom ontvoerd zijn geweest en vijftien dagen zijn vastgehouden en mishandeld. Daarna zou u zijn vrijgelaten. In oktober 2015 zou u gecontacteerd zijn geweest door het volleybalteam 'Al Sadaqa' dat in handen van Hamas was. U zou initieel geweigerd hebben u bij deze ploeg aan te sluiten, maar zou daartoe gedwongen zijn, zo niet zouden uw knieën kapot worden gemaakt. Op 21 december 2015 sloot u aldus een contract af bij de ploeg. Vervolgens zou Hamas u hebben onderworpen aan hun ideologie en diende u generatoren te herstellen en onderhouden om de tunnels van elektriciteit te kunnen voorzien. U zou daarna uw voorbereidingen hebben getroffen om uw vertrek uit Gaza te regelen. Via vriendendiensten kon u een Turks visum en een reistoestemming bekomen. Op 18 december 2016 zou u vanuit Gaza naar Egypte zijn gereisd via de Rafah grensovergang. In Turkije diende u op 19 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij UNHCR. Aangezien de afspraak bij UNCHR pas twee jaar later zou doorgaan, besloot u illegaal verder te reizen. Via Griekenland kwam u tenslotte op 20 juli 2017 aan in België. Toen u zich op 27 juli 2017 aandiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter registratie van uw verzoek om internationale bescherming, werd u aangehouden op beschuldiging van mensenhandel en bendevoorming/deelname. Op 24 april 2018 werd u bij arrest veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, zonder uitstel, en een geldboete van in totaal 32.000 euro, waarvan 9/10de met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar. Op 20 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 februari 2021 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13 april 2021 besliste de Commissaris-generaal tot intrekking van de initieel door hem genomen weigeringsbeslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedu-

rele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u als MNR family member en meer bepaald als non-refugee child, geregistreerd bent bij UNRWA en een verblijfsrecht hebt in Gaza, alwaar u de bijstand van UNRWA genoot (CGVS 1, p.3-4). Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van UNRWA weliswaar over de hoedanigheid van vluchteling beschikken, maar moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat zij reeds bescherming of bijstand krijgen van een gespecialiseerd agentschap van de Verenigde Naties (HvJ, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, § 76; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 2019, 140 en 142). Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F. Het Commissariaat-generaal is evenwel van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over de vraag of u binnen de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D valt aangezien er, zoals hieronder zal blijken, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie op u van toepassing is. Daar er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u een ernstig niet-politiek misdrijf hebt begaan buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten en u bijgevolg op deze grond dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is er geen reden om voorafgaandelijk na te gaan of de bijstand van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. (naar analogie met Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020). Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die bewust aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40)

Een ernstig misdrijf is voorts 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerde politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Uit het administratief dossier blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf, hebt begaan, buiten het land van toevlucht en alvorens tot dit land als vluchteling te zijn toegelaten.

U werd immers op 16 oktober 2018 door het Hof van beroep van Brussel definitief veroordeeld voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In de tenlastelegging werden de feiten als volgt omschreven: "drie geïdentificeerde minderjarige personen [...] een vliegtuigticket bezorgd te hebben voor de reis van de Verenigde Arabische Emiraten naar Turkije, opgehaald te hebben in Turkije, vervoerd te hebben naar Griekenland, en het transport per vliegtuig naar België geregeld te hebben,

tegen een betaling van een som van minstens 3000 Euro per persoon en met gebruik van vervalste documenten” en “[A.W.] een vliegticket bezorgd te hebben van de Verenigde Arabische Emiraten naar Turkije, opgehaald te hebben in Turkije, vervoerd te hebben naar Griekenland met oog op smokkel naar België, tegen betaling van een som van minstens 3000 Euro per persoon.” (arrest HvB, p.5-6) Het Hof oordeelde dat de feiten van beide tenlasteleggingen, uitgezonderd één verzwarende omstandigheid, bewezen werden. (arrest HvB, p.9)

In zijn arrest nam het Hof het feitenrelaas zoals uiteengezet in het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel van 24 april 2018 over, en maakte het tot het zijne (arrest HvB, p.9). Uit de samenlezing van het voormelde arrest en het voormelde vonnis, blijkt dat u tussen 1 april en 20 juli 2017 een centrale rol hebt gespeeld in het illegaal binnensmokkelen in de Europese Unie van een volwassene en haar drie minderjarige kinderen. De Correctionele rechtbank wees hierbij onder andere op (i) de gelijklopende verklaringen van 2 van de minderjarige slachtoffers over hoe u hen (en hun moeder en jongere broer of zus) opwachtte in de luchthaven van Istanbul, hen onderbracht in een hotel, en hun transport heeft geregeld, dat u zelf deels mee heeft begeleid, via Griekenland en met eindbestemming België, dit alles tegen betaling van een geldsom en afname van hun originele paspoorten; (ii) een filmpje waarop te zien is hoe het geld dat aan u werd overhandigd voor het transport van de drie kinderen en hun moeder (13.000 USD), telt; en (iii) een analyse van de sms-berichten waarin u onderhandelde met de vader van het gezin (vonnis Corr. rechtbank, p.15-16). Ook het Hof van beroep wees op deze elementen om uw schuld vast te stellen (arrest HvB, p.10). Naast de minderjarigheid van de drie kinderen oordeelde de Correctionele rechtbank, en later ook het Hof van beroep, dat er misbruik was gemaakt van de kwetsbare positie van de slachtoffers ten gevolge van hun onwettige en preciaire administratieve toestand (vonnis Corr. rechtbank, p.17; arrest HvB, p.10). Zij bevonden zich illegaal op het grondgebied van de Europese Unie, hadden geen geldige verblijfs- of identiteitsdocumenten daar hun paspoorten door u waren afgenomen, beschikten zelf over weinig tot geen financiële middelen, en kenden de taal niet, waardoor zij volledig afhankelijk waren van u en de andere smokkelaars (vonnis Corr. rechtbank, p.17). Tevens blijkt uit het vonnis dat er minstens aanwijzingen zijn dat uw smokkelactiviteiten verder reikten dan het bewuste Syrische gezin (vonnis Corr. rechtbank, p.9-12, 16).

Het Hof was van oordeel dat de Correctionele rechtbank nauwkeurig en gedetailleerd de elementen van het strafdossier toegelicht heeft en nam dit feitenrelaas over. Het Hof achtte bewezen dat u zich schuldig hebt gemaakt aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en verwierp uw betoog dat u zou hebben gehandeld uit humanitaire overwegingen. Het Hof stelt dat u wel degelijk een mensensmokkelaar bent en was van oordeel dat onomstotelijk bewezen was dat u gehandeld hebt met economische en criminele doelstellingen, met name financieel gewin ten koste van slachtoffers die op de vlucht zijn (arrest HvB, p.10). In het arrest wordt gesteld dat: 'De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van beklagde die blijk geeft van een gebrek aan normen- en waardenbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen, waaronder minderjarigen, die op de vlucht zijn en die zonder scrupules worden uitgebuit.' (arrest HvB, p.11) Zij hierbij ook gewezen op de eerdere beoordeling door de Correctionele rechtbank: "Mensensmokkel is een ernstig misdrijf. De (families van de) overgebrachte personen worden financieel uitgebuit, en betalen hoge prijzen voor een illegale dienstverlening. Mensensmokkel maakt misbruik van de hoop van mensen op een beter leven die daaraan desnoods hun laatste centen willen spenderen en hun heil zoeken bij mensen zoals MUQAT, Ali. Verder brengt dit soort misdrijven asielprocedures en sociale zekerheidsstructuren in het gedrang waardoor het ook de Staat en het maatschappelijk belang ernstige schade toebrengt. Het misdrijf brengt voor de slachtoffers belangrijke risico's mee. De slachtoffers komen heel vaak terecht in de illegaliteit met alle maatschappelijke problemen die daaruit ontstaan. Een belangrijk signaal is noodzakelijk." (vonnis Corr. rechtbank, p.20)

U werd in beroep veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden, en een geldboete van 32.000 Euro. Voor de betaling van de geldboete werd uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor een periode van 3 jaar voor wat betreft 9/10de van de boete. Eenzelfde uitstel werd verleend voor wat betreft de vervangende gevangenisstraf van 3 maanden. (arrest HvB, p.11, 12)

Gelet op de feiten zoals zij blijken uit het arrest van het Hof van beroep en het vonnis de Correctionele rechtbank, de beoordeling ervan door beide instanties, en de opgelegde strafmaat, kan niet anders dan besloten worden dat de door u gepleegde feiten een ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast kunnen in deze feiten geen politieke motieven worden ontwaard – in tegendeel oordeelde het Hof van beroep dat u uit financieel gewin handelde en verwierp

het uw betoog dat u had gehandeld uit humanitaire overwegingen - zodat het misdrijf eveneens niet-politiek van aard is. De bewuste feiten vonden plaats in de periode van 15 maart tot 20 juli 2017 en werden gepleegd in Turkije en Griekenland, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie, waardoor u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. U stelt dat u onterecht werd veroordeeld, zonder enig bewijs; houdt vol dat u geen misdrijf begaan hebt; en haalt aan dat u vrij bent onder voorwaarden, een verzoek om genade bij de Koning hebt ingediend, Frans en Nederlands hebt geleerd, werkt en volleybal speelt (CGVS 2, pg. 1-4). Uit uw verklaringen blijkt een totaal gebrek aan schuldinzicht en miskennis van het feit dat u definitief veroordeeld werd door een Belgische rechtbank voor de u ten laste gelegde feiten. Het louter ontkennen van uw schuld doet dan ook geen enkele afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig niet-politiek misdrijf. Dit geldt eveneens voor het indienen van een genadeverzoek, het feit dat u Frans en Nederlands geleerd hebt, vrij bent onder voorwaarden, werkt en volleybal speelt.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een advies uitbrengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij vooreerst opgemerkt dat uit de persoonlijke problemen die u in Gaza gekend zou hebben, en voor zover deze aannemelijk zouden zijn, geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden afgeleid. Wat betreft uw arrestatie in 2012, dient te worden opgemerkt dat deze blijkt te kaderen in een algemene arrestatiecampagne tijdens een betoging, waarbij u een dag later werd vrijgelaten zonder verdere gevolgen - eind 2013 reisde u van Gaza naar Turkije en keerde na een maand vrijwillig terug, waaruit blijkt dat u probleemloos Gaza in en uit kon reizen. Vervolgens blijken de problemen die u zou hebben gekend omwille van een relatie met een meisje ongeloofwaardig omwille van tegenstrijdige verklaringen. Ten derde blijkt uw relaas betreffende uw conflict met de buurtverantwoordelijke van Jihad al Islami, Ahmed Al Zumara, omdat u kritiek zou hebben geuit op een lanceerplatform opgesteld in de buurt van uw woning niet aannemelijk. Uw relaas houdt geen steek daar u ondanks uw zogenaamd huisarrest uw dagelijkse leven kon aanhouden en u zelfs aan controleposten met rust werd gelaten, en u anderzijds na dit huisarrest in plaats van volgens de gewone procedure te worden opgeroepen meteen te maken kreeg met een poging tot moord. U staafde uw huisarrest en de moordpoging evenmin met een overtuigend en tastbaar begin van bewijs en bleef na dit incident nog lange tijd in Gaza wonen zonder klaarblijkelijk problemen te hebben gekend met Ahmed al Zumara. Ten vierde kan niet worden besloten dat u zich door een eenmalige vasthouding omwille van het maken van karikaturen van politieke figuren zou bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ten slotte bleken ook uw verklaring als zou u gedwongen zijn geweest om te spelen voor al Sadaqa volleybalclub, de club van Hamas, niet aannemelijk. Het valt namelijk te betwijfelen dat men eerst moeite deed om u persoonlijk te overtuigen om zich aan te sluiten bij de club met allerlei voordelen, gezien uw eerdere voorgeschiedenis met Hamas; dat u er vervolgens, na ontvoerd te zijn geweest en gedwongen een contract te hebben getekend, in slaagde de duurste speler van de club te worden; en dat u vervolgens steeds op de bank werd geplaatst. U legde evenmin een contract voor en besloot pas een jaar na uw start bij de club, waar u eveneens elektriciteitsgeneratoren diende te onderhouden, én uzelf de kans gaf om uw opleiding te vervolmaken en een volleybalclub in het buitenland te zoeken waar u mocht starten, Gaza te verlaten. Er dient geen betoog dat dit allerm minst blijk geeft van enige hoogdringendheid uw land te willen verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Dat het geheel aan vermeende incidenten zou accumuleren tot een situatie van ernstige onveiligheid kan evenmin worden aangenomen daar blijkt dat u actief deelnam aan het openbaar leven en een uitgebreid sociaal netwerk onderhield en dit tot het moment van uw vertrek. U kon de Gazastreek zonder problemen op legale manier verlaten in een systeem gecoördineerd door Hamas en zou daarbij zelfs niets betaald hebben.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische

autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedereen woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Zo werkt uw vader als werknemer in een handelsbedrijf, volgen uw zus en broers universitaire studies, beoefende u heel wat (betalende) activiteiten in Gaza, verdiende u als volleybalspeler goed uw brood en u kreeg veel appreciatie van uw medeburgers die veel voor u wilden doen. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen

slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Het Commissariaat-generaal stelt op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Het CGVS wijst er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en

luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een

bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1D en 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij geeft een theoretische uiteenzetting weer over de juridische principes die aan de grondslag liggen van de uitsluitingsclausule zoals bepaald in artikel 1 F (b) van de Vluchtelingenconventie en past deze vervolgens toe op zijn zaak.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

3. Kopie vonnis strafuitvoeringsrechtbank van 16 mei 2019;
4. Attest gevangenisdirecteur Catherine Zicot d.d. 12 september 201 8;
5. Attesten opleidingen gevangenis;
6. Contract SND d.d. 3 juni 2019;
7. Contract SND d.d. 28 augustus 2019;
8. Attesten taalcursussen Nederlands;
9. Attesten taalcursussen Frans;

10. Attest vooropleiding hoger onderwijs voor anderstaligen;
11. Attest volleybalclub Capci-WB;
12. Overeenkomst volleybalclub Feniks Haacht;
13. Overeenkomst volleybalclub C.C. Syneton Klein-Brabant Puurs;
14. Attest spelers volleybalclub C.C. Syneton Klein-Brabant Puurs;
15. Kopie huurovereenkomst;
16. Uittreksel - UNHCR, Guide et Principes Directeurs sur les Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut des Réfugiés au Regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 Relatifs au Statut des Réfugiés, december 2011;
17. Uittreksel - UNHCR. Principes Directeurs sur la Protection Internationale : Application des clauses d'exclusion: article IF de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, HCR/GIP/03/05, 4 september 2003;
18. Uittreksel - EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) | A Judicial Analysis, januari 2016 ;
19. Uittreksel - EASO, Judicial analysis \ Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive - Second édition, 2020 ;
20. UNHCR Standing Committee, Note sur les clauses d'exclusion, EC/47/SC/CRP.29, 30 mei 1997;
21. UNHCR. Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article IF of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 September 2003;
22. Conseil d'État 4 mei 2011, N° 320910;
23. Kopie verzoekschrift 22 februari 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 25 november 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en ingaat op de door verzoeker aangevoerde middelen.

4. Aanvullende nota

Op de terechtzitting van 28 januari 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij de volgende nieuwe elementen ter kennis van de Raad brengt:

- het strafdossier van verzoeker (stuk 2);
- vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 24 juni 2019 (stuk 3);
- de schorsing van verzoeker voor tien jaar door de Palestijnse Volleybal Federatie (stuk 4).

5. Schriftelijk verslag en replieknota

5.1. Op 11 februari 2022 maakt de verwerende partij een schriftelijk verslag over, nadat de Raad haar bij beschikking van 1 februari 2022 conform artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een schriftelijk verslag had gevraagd over de bij de aanvullende nota gevoegde stukken.

5.2. Verzoeker dient op 18 februari 2022 een replieknota in conform artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

6. Voorafgaand

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die

tegenmoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

6.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

7.1. Feitenrelaas

Verzoeker is van Palestijnse origine, afkomstig uit Sheikh Radwan gelegen in Gaza. Als ‘MNR family member’, en meer bepaald als ‘non-refugee child’, is verzoeker geregistreerd bij UNRWA en heeft hij een verblijfsrecht in Gaza, waar hij de bijstand van UNRWA genoot. Verzoeker verklaart dat hij op 18 december 2016 Gaza heeft verlaten omwille van problemen met Hamas.

Toen verzoeker zich in België op 27 juli 2017 aanmeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) ter registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, werd hij aangehouden op beschuldiging van mensenhandel en bendevorming/deelname. Op 16 oktober 2018 werd verzoeker door het hof van beroep van Brussel definitief veroordeeld voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

7.2. Motieven van de bestreden beslissing

De commissaris-generaal sluit verzoeker uit van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van opvang alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Vervolgens wordt verzoeker op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat, gelet op het bestaan van dergelijke ‘ernstige redenen’, er geen reden is om uitspraak te doen over de vraag of verzoeker binnen de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt en er geen reden is om voorafgaand na te gaan of de bijstand van UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden, daar de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) van deze Conventie, waaraan artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, op hem van toepassing is.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker definitief werd veroordeeld door het hof van beroep in Brussel wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden; (ii) de feiten waarvoor hij werd veroordeeld ernstig en niet-politiek van aard zijn alsook gepleegd werden buiten België en alvorens hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen; en (iii) er geen afdoende verschoningsgronden aanwezig zijn die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid.

7.3. Juridische basis

7.3.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

7.3.2. Artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

7.3.3. De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden bedoeld in artikel 1F van Vluchtelingenconventie alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij rust. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35).

7.4. Beoordeling

A. Uitsluiting veronderstelt geen insluiting van de vluchtelingenstatus

Verzoeker betoogt, op basis van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in de zaak *B. en D.*, dat een insluiting van de vluchtelingenstatus moet worden verondersteld in het geval van een uitsluiting op grond van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg zou verzoeker *“princiepelijk [in] aanmerking”* moeten komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad herinnert vooreerst aan de zeer duidelijke bewoordingen van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie waaruit blijkt dat *“de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon voor wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen”* dat hij één van de onder a) en b) genoemde misdrijven zou hebben gepleegd. Het hele verdrag, waaronder ook artikel 1 A, § 2 die betrekking heeft op insluiting, is dus niet van toepassing op verzoeker (zie ook CCE 23 april 2020, nr. 235 540 (3 rechters), punt 5.8).

In de bestreden beslissing geeft de commissaris-generaal dan ook terecht aan dat, gelet op het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft

gepleegd buiten het land van opvang alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling, er geen reden is om uitspraak te doen over de vraag of verzoeker binnen de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt daar de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) van deze Conventie op hem van toepassing is. Het tegendeel kan niet worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1D enkel kan voor zover een verzoeker *“niet binnen de werkingssfeer van de leden 1, sub b, of 2 en 3 van bedoeld artikel 12 valt”*, met name artikel 1E en F van de Vluchtelingenconventie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, pt. 81).

De toepassing in de bestreden beslissing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) is dan ook geenszins een impliciete erkenning door de commissaris-generaal dat verzoeker zou voldoen aan de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D.

Voorts verwijst de commissaris-generaal op goede gronden naar het arrest van de Raad van State van 3 december 2020 met nr. 249.122. In dit arrest bevestigde de Raad van State dat de relevante bepalingen – artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 12 en 17 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet – niet opleggen dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan vooraleer te besluiten tot de uitsluiting ervan (arrest RvS, p.18: *“Contrairement à ce qu'affirme la requérante, les dispositions précitées n'imposent pas de vérifier les conditions d'inclusion de la protection internationale avant de conclure à l'exclusion du bénéficiaire de cette protection. Si, tenant compte de toutes les circonstances propres à l'espèce, il y a des « raisons sérieuses » de penser que les clauses d'exclusion trouvent à s'appliquer, il n'y a aucun sens à vérifier si la personne concernée remplit, par ailleurs, les critères d'inclusion de la protection internationale alors qu'elle doit en être exclue.”*).

Uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *B. en D.* kan het tegendeel niet worden afgeleid.

Vooreerst merkt de Raad op dat deze kwestie niet het voorwerp uitmaakte van één van de vijf prejudiciële vragen die aan het Hof van Justitie werden gesteld door het Duitse Bundesverwaltungsgericht (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 67).

Voorts stelt het Hof van Justitie in zijn arrest: *“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens de tekst van artikel 12, lid 2, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus „wordt uitgesloten” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld, en dat in het stelsel van de richtlijn artikel 2, sub c, de hoedanigheid van „vluchteling” uitdrukkelijk afhankelijk stelt van het feit dat artikel 12 niet op de betrokkene van toepassing is.”* (par. 107). Buiten de voorwaarden vermeld in artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn stelde het Hof geen andere voorwaarden om de in artikel 12, lid 2 vervatte uitsluitingsclausules toe te passen (zie in deze zin ook RvV 16 september 2019, nr. 226.136, punten 5.12 en 5.13).

Waar verzoeker paragraaf 87 van het arrest *B. en D.* citeert, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat deze overweging inhoudelijk gelijklopend is met de overweging die het Hof van Justitie uiteengezet heeft in paragraaf 72 in de zaak *Lounani* (HvJ 31 januari 2017, C-573/14, *CGVS tegen Mostafa Lounani*). Ook toen oordeelde het Hof van Justitie: *“De bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat kan artikel 12, lid 2, onder c), van richtlijn 2004/83 dan ook enkel toepassen indien zij voorafgaandelijk per individueel geval de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, die voor het overige voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te kunnen verkrijgen, onder de in die bepaling vervatte uitsluitingsgrond vallen (zie in die zin arrest van 9 november 2010, B en D, C 57/09 en C 101/09, EU:C:2010:661, punten 87 en 94).”*

De Raad van State heeft dienaangaande reeds geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het Hof van Justitie van oordeel is dat een onderzoek naar of het vaststellen van het vervullen van de voorwaarden voor de vluchtelingenstatus een noodzakelijke voorwaarde is voor het toepassen van de uitsluitingsclausules. In het reeds vermelde arrest nr. 251.625 van 28 september 2021 licht de Raad van State toe dat nergens uit de door de verzoeker geciteerde arresten van het Hof van Justitie blijkt dat dit Hof heeft beslist dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus slechts betrekking kon hebben op een verzoeker die voldoet aan de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of dat een uitsluiting slechts was toegelaten in het geval er voorafgaand was nagegaan of de verzoeker voldoet aan de criteria voor het verwerven van de status van vluchteling.

De Raad van State benadrukte dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie slechts blijkt dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus enkel is onderworpen aan de voorwaarde dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan, in het toen voorliggende geval, handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Een voorafgaande beoordeling of de verzoeker de criteria voor het verkrijgen van het statuut van

vluchteling vervult, is geen dergelijke voorwaarde (*“L’exclusion du statut de réfugié est donc seulement conditionnée à l’existence de raisons sérieuses de penser que le demandeur de protection internationale s’est rendu coupable d’agissements contraires aux buts et aux principes des Nations Unies. Elle ne l’est pas à la détermination préalable du fait de savoir si le demandeur remplit les critères pour obtenir le statut de réfugié.”*)

De Raad van State wees erop dat een dergelijke verzoeker voor het overige weliswaar ook kan voldoen aan de criteria van de vluchtelingenstatus maar benadrukte dat het feit dat hij hieraan voldoet of het zich ervan vergewissen dat hij hieraan voldoet, geen voorwaarde is om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Enkel het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat de verzoeker om internationale bescherming zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, is hiervoor een voorwaarde.

Gelet op het oordeel van de Raad van State in vernoemd arrest van 28 september 2021 dient aldus naar analogie te worden gesteld dat de uitsluiting op grond van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie enkel en alleen afhankelijk is van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat de verzoeker om internationale bescherming een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Het feit dat een verzoeker voldoet aan de criteria van de vluchtelingenstatus of het zich ervan vergewissen dat hij hieraan voldoet, is geen voorwaarde om de verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

B. *Uitgezeten straf kan op zich niet leiden tot het niet toepassen van de uitsluitingsclausules*

Verzoeker voert aan dat uit het arrest *B. en D.* van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat de uitsluitingsclausule van artikel 1F een tweeledig en cumulatief doel heeft. Hij betoogt dat in casu aan de *“cumulatieve doelstelling”* ervan niet is voldaan, daar hij reeds definitief is veroordeeld en de hem opgelegde straf ondertussen volledig is uitgevoerd.

De verwerende partij wijst er in haar nota terecht op dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie blijkt dat het voor de toepassing van de daarin genoemde uitsluitingsgrond *enkel* vereist is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat ernstig en niet-politiek van aard is, en dat het werd begaan voordat de verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak *B. en D.* weliswaar gesteld dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie erop is gericht in het verleden gestelde daden te bestraffen, en dat het werd *“ingevoerd om personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kunnen ontsnappen”* (par. 104). Echter, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, kan uit de bewoordingen van het Hof geenszins worden afgeleid dat het van oordeel is dat artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie enkel is voorbehouden voor personen die een gerechtelijke veroordeling voor een ernstig niet-politiek misdrijf trachten te ontlopen, en niet van toepassing is op personen die reeds werden veroordeeld voor een dergelijk misdrijf en hun straf hebben ondergaan.

Nergens in de relevante regelgeving – artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 12(2)(b) en 17(1)(b) van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 55/2 en 55/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet – wordt het toepassingsgebied ervan expliciet beperkt tot personen die nog niet werden veroordeeld voor het ernstig niet-politiek misdrijf in kwestie *én* die de asielprocedure trachten te misbruiken om hun straf te ontlopen. De voormelde bepalingen bevatten geen enkele vereiste dat de verzoeker om internationale bescherming deze bescherming onwaardig is *én* dat hij door de toekenning van een beschermingsstatus aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid zou ontsnappen.

Het voorgaande wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State die zonder meer oordeelde dat de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausule duidelijk is te onderscheiden van een dubbele voorwaarde waaraan cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens deze clausules toe te passen (beschikking RvS van 27 september 2021 met nr.14.595: *“Het Hof stelt derhalve duidelijk dat de aangehaalde en ook te dezen toegepaste uitsluitingsgrond een dubbel doel (“ce double objectif”) heeft, enerzijds het uitsluiten van degenen die onwaardig worden bevonden om bescherming als vluchteling te genieten en anderzijds te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan kunnen ontsnappen aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Dit is duidelijk te onderscheiden van een dubbele*

voorwaarde waaraan (volgens verzoeker) cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens de uitsluitingsgrond zou kunnen worden toegepast.”).

Verzoekers verwijzing naar de UNHCR-richtlijnen en publicaties van EASO doen hierover niet anders denken en kunnen het terecht gemaakte onderscheid tussen een dubbele doelstelling, enerzijds, en een dubbele voorwaarde, anderzijds, niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Franse Raad van State van 4 mei 2011 (stuk 22), merkt verweerder nog terecht op dat tot op heden rechterlijke beslissingen uit andere Lidstaten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Bovendien moet een juiste lezing worden gemaakt van de Franse rechtspraak: daarin werd niet gesteld dat een uitsluiting op basis van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie niet langer kan wanneer een gevangenisstraf is uitgezeten, wél werd gesteld dat bescherming alsnog kan worden toegekend wanneer de betrokken gevangenisstraf is uitgezeten én de betrokkene geen gevaar of risico meer vormt voor de Franse bevolking. In de EASO judicial analysis van 2016 en 2020, waar deze Franse rechtspraak wordt aangehaald, wordt aangegeven dat deze rechtspraak niet verenigbaar is met de rechtspraak van het Hof in de zaak *B. en D.* Daar heeft het Hof duidelijk gesteld dat de uitsluiting van een vluchtelingenstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (par. 104).

Bovendien wordt in de EASO judicial analysis van 2020 geen standpunt ingenomen maar integendeel andersluidende rechtspraak van andere landen aangehaald die stelt dat artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie niet enkel van toepassing is op voortvluchtigen, dat enkel elementen met betrekking tot het plegen van een ernstig misdrijf in overweging moeten worden genomen en dat de ernst van het misdrijf niet moet worden afgewogen tegen elementen van reclassering en re-integratie in de samenleving of actueel gevaar. Hieruit blijkt duidelijk dat het standpunt van de Franse Raad van State niet breed gedragen wordt.

Bovendien kan uit latere rechtspraak van de Franse Raad van State blijken dat het eerdere standpunt werd herbekeken. In een arrest van 13 maart 2020, nr. 423579, werd immers geoordeeld dat artikel 1F(c) van de Vluchtelingenconventie de toepassing van de uitsluiting niet onderwerpt aan het bestaan van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst. Daardoor kan een verzoeker niet dienstig opwerpen dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en niet langer een gevaar is voor de openbare orde om alsnog een toepassing van de uitsluitingsclausule te verhinderen. De Franse Raad van State zet zich hierbij op dezelfde lijn van het Hof van Justitie in de zaak *B. en D.* zodat niet valt in te zien waarom de Franse Raad van State heden niet dezelfde positie zou innemen ten aanzien van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte heeft ook de Raad van State bevestigd dat artikelen 1F(b) van de Vluchtelingenconventie en artikel 12, lid 2, sub b van de Kwalificatierichtlijn betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. In dat geval is de staat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend dus verplicht om de betrokkene uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming. Volgens de Raad van State bevatten de aangehaalde bepalingen geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de betrokkene al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf. De Raad van State herinnert eraan dat het Hof van Justitie in het arrest *B. en D.* nog heeft geoordeeld “*dat om een persoon op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c, van de richtlijn van de vluchtelingenstatus uit te sluiten geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval is vereist*”. De Raad van State benadrukt hierbij dat het Hof van geen enkele uitzondering gewag heeft gemaakt, dus ook niet naargelang de betrokkene al dan niet zijn straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling (RvS 27 september 2021, nr.14.595 (c)).

Gelet op het voorgaande faalt verzoekers kritiek dan ook naar recht.

Er blijkt niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de in de artikelen 55/2 en 55/4 bedoelde uitsluitingsgrond wanneer een verzoeker reeds voor de uitsluitbare handelingen werd veroordeeld en de uitsproken straf volledig werd uitgevoerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat het uitzitten van de straf een element is dat in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, zoals hierna zal worden besproken.

C. Territoriaal en temporeel toepassingsgebied van de uitsluitingsclausule

Overeenkomstig artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie kan een persoon slechts worden uitgesloten voor misdrijven die beperkt zijn in tijd en ruimte. Het bepaalt namelijk dat het moet gaan om een ernstig niet-politiek misdrijf dat werd begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Het kan dus in ieder geval niet gaan om een misdrijf dat werd begaan in het land van toevlucht waar de verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, (UNHCR, *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, september 2003, p. 16).

Verzoeker betoogt dat deze beperkingen in tijd en ruimte dusdanig dienen te worden uitgelegd dat ook misdrijven gepleegd buiten het land van opvang maar aldaar terecht, niet binnen de werkingssfeer van dit artikel vallen omdat ook deze misdrijven onderhevig zijn geweest aan het nationaal recht van dat land.

Opnieuw kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *B. en D.*, waarin het Hof uitdrukkelijk stelde dat volgens de tekst van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus “wordt uitgesloten” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld. Noch in artikel 12, lid 2, onder b van de Kwalificatierichtlijn, noch artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie wordt een voorwaarde opgelegd die op een of andere wijze zou verhinderen dat een verzoeker wordt uitgesloten indien hij voor een ernstig niet-politiek misdrijf, begaan buiten het opvangland, reeds werd veroordeeld door een rechtbank in datzelfde opvangland. Integendeel, de enige voorwaarden zijn dat het misdrijf in kwestie niet-politiek en ernstig van aard is en begaan is buiten het land van opvang voordat de verzoeker tot dit land werd toegelaten als vluchteling. De Raad merkt hierbij op dat uit deze artikelen evenmin blijkt dat de vraag of het nationaal recht van het opvangland van toepassing is, een “bepalend en doorslaggevend criterium” is voor de toepassing ervan, zoals verzoeker betoogt.

In casu blijkt uit het arrest van het hof van beroep van 16 oktober 2018 en het vonnis van de correctionele rechtbank van 24 april 2018 duidelijk dat verzoekers betrokkenheid bij mensensmokkel zich heeft afgespeeld in Turkije en Griekenland in de periode van 15 maart tot 20 juli 2017. Zoals in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet, zijn het enkel deze handelingen die de commissaris-generaal in aanmerking heeft genomen bij zijn beslissing. Het gegeven dat de Belgische strafrechter zijn extraterritoriale bevoegdheid heeft uitgeoefend bij de bestraffing ervan, doet in het geheel geen afbreuk aan de plaats waar de uitsluitbare handelingen werden gesteld. Integendeel, hierna volgt dat het uitoefenen van deze bevoegdheid eens te meer bevestigt dat de feiten buiten België werden gepleegd.

Waar verzoeker betoogt dat het hem ten laste gelegde misdrijf van valsheid in geschrifte werd gepleegd binnen het Belgisch grondgebied en bijgevolg niet als een misdrijf in de zin van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie kan worden beschouwd, herneemt de Raad dat dit misdrijf niet de basis vormt voor de beoordeling in de bestreden beslissing. Zoals hoger reeds aangekaart, verwijst de commissaris-generaal enkel en uitdrukkelijk naar de feiten gepleegd in Turkije en Griekenland in de periode van 15 maart tot 20 juli 2017, waarmee is voldaan aan de vereiste dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land werd toegelaten als vluchteling.

Verzoeker argumenteert voorts dat er een dusdanige band bestaat tussen de gepleegde feiten en België dat het in se geen misdrijf betreft dat binnen het territoriaal toepassingsgebied van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie valt. Immers, wat betreft het faciliteren van het transport van de betrokken personen van Griekenland naar België heeft het misdrijf volgens verzoeker niet opgehouden te bestaan voordat de personen in kwestie het Belgisch grondgebied hebben betreden zodat het minstens deels gepleegd werd op Belgisch grondgebied.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden en sluit zich aan bij het door de verwerende partij geformuleerde antwoord in dit verband in haar nota met opmerkingen:

“Verweerder antwoordt hierop dat de handelingen die verzoeker gesteld heeft blijktens het arrest van het Hof van Beroep van 16 oktober 2018 en het vonnis van de correctionele rechtbank van 24 april 2018 allemaal hebben plaatsgevonden buiten het Belgisch grondgebied. Bovendien blijkt uit het gegeven dat de strafrechter toepassing diende te maken van artikel 10ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek Strafvordering dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd in het buitenland, en dus buiten het land van toevlucht, gepleegd werden. Immers, luidens voornoemd artikel kan eenieder in België worden vervolgd wanneer hij zich “buiten het grondgebied van het Rijk schuldig heeft gemaakt aan (...) één van de misdrijven bepaald in de artikelen 77bis tot 77quinquies” van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de slachtoffers finaal erin geslaagd zijn om België te bereiken, doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk veroordeeld werd voor een misdrijf dat buiten het Belgisch grondgebied gepleegd werd. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk in alle ernst volhouden dat de feiten van mensensmokkel waarvoor hij veroordeeld werd niet buiten het Belgisch grondgebied werden gepleegd, nu reeds uit de kwalificatie van het misdrijf mensensmokkel blijkt dat dit een grensoverschrijdende vorm van criminaliteit betreft. Artikel 77bis stelt immers: “Levert het misdrijf mensensmokkel op het ertoe bijdragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel.”. Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat de feiten van mensensmokkel waarvoor verzoeker veroordeeld werd eveneens betrekking hadden op het op illegale wijze toegang verschaffen aan personen die onderdaan zijn van een derde land tot het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Griekenland.”

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de strafrechter het geheel van de feiten heeft beoordeeld en een eenheid van opzet heeft vastgesteld, antwoordt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op correcte wijze dat deze voorziening in het Strafwetboek tot doel heeft te vermijden dat, ingeval verschillende misdrijven werden gepleegd met eenzelfde opzet, een cascade van bestraffing zou worden uitgesproken die als onbillijk en overdreven overkomt. In voorkomend geval voorziet artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek dat de rechter enkel de zwaarste straf uitspreekt voor de verschillende strafbare feiten waarover hij moet oordelen.

Voor genoemd artikel, dat deel uitmaakt van Boek II (“De misdrijven en de bestraffing in het algemeen”), afdeling VI (“Straffen aan de drie soorten van misdrijven gemeen”) van het Strafwetboek heeft dus louter en alleen betrekking op het bepalen van de strafmaat. Met de toepassing van het artikel wordt dus geen enkele uitspraak gedaan over de plaats waar de feiten zijn gepleegd. Het loutere feit dat de strafrechter oordeelde dat de feiten die in Turkije en Griekenland werden gepleegd samenhangen met de feiten die in het gerechtelijk arrondissement Brussel werden gepleegd, betekent dan ook geenszins dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en die werden gepleegd buiten het Belgisch grondgebied, niet zouden vallen binnen de werkingssfeer van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie omwille van de beweerde band met het Belgisch grondgebied.

Gelet op het bovenstaande heeft de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat de in aanmerking genomen feiten binnen het territoriale en temporele toepassingsgebied van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie vallen.

D. Materieel toepassingsgebied van de uitsluitingsclausule: ernstig niet-politiek misdrijf en individuele verantwoordelijkheid

D.1. Het in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bedoelde misdrijf moet een zekere graad van ernst bereiken. Het begrip “ernstig niet-politiek misdrijf” wordt evenwel niet verder gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie noch in de Vreemdelingenwet, zodat het een autonoom karakter heeft en het de Raad toekomt om de contouren ervan vast te stellen door zich te steunen op relevante rechtspraak.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie een belangrijk arrest geveld, waar het Hof, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “ernstig misdrijf” te hebben vastgesteld, eraan herinnert dat “de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, par. 36).

De Raad is van oordeel dat, hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire bescherming, de pertinente overwegingen ervan mutatis mutandis ook kunnen gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het voormelde arrest heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde

autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, par. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)*” (HvJ C-369/17, par. 56).

De Raad noteert, in navolging van het Hof van Justitie, eveneens dat het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen doet (zie UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109*).

Kortom, in casu kunnen volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf:

- de aard van de daad;
- de werkelijke schade;
- de toegepaste (straf)procedureregels om het misdrijf te vervolgen;
- de aard van de straf;
- de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, moet ook rekening wordt gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op, om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO practical guide on exclusion for serious non-political crimes, december 2021, p. 13-18).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112).

Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘expiation’).

In de zaak *B. en D.* behandelde het Hof ook de vraag of een proportionaliteitstoets vereist is om een verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof overwoog hierbij dat (i) volgens de tekst van artikel 12, lid 2 van de

Kwalificatierichtlijn, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus “wordt uitgesloten” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld, (ii) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus verband houdt met de ernst van de gestelde daden die van dien aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d van de Kwalificatierichtlijn is verbonden en (iii) dat, aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht is een evenredigheidstoetsing te verrichten die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, par. 106-111).

Daarnaast oordeelde het Hof van Justitie in dezelfde zaak *B. en D.* tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (par. 105).

D.2. In casu wordt verzoeker op 16 oktober 2018 door het hof van beroep van Brussel definitief veroordeeld voor, onder andere, mensensmokkel op basis van artikel 77bis van de Vreemdelingenwet. In de tenlastelegging werden de feiten als volgt omschreven:

- *“drie geïdentificeerde minderjarige personen [...] een vliegtuigticket bezorgd te hebben voor de reis van de Verenigde Arabische Emiraten naar Turkije, opgehaald te hebben in Turkije, vervoerd te hebben naar Griekenland, en het transport per vliegtuig naar België geregeld te hebben, tegen een betaling van een som van minstens 3000 Euro per persoon en met gebruik van vervalste documenten”* met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald in artikel 77quater van de Vreemdelingenwet dat (i) het misdrijf werd gepleegd ten opzicht van een minderjarige, (ii) het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid zodanig dat de betrokken personen in feite geen ander echte en aanvaardbare keuze hebben dan zich te laten misbruiken, (iii) het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; en,
- *“[A.W.] een vliegticket bezorgd te hebben van de Verenigde Arabische Emiraten naar Turkije, opgehaald te hebben in Turkije, vervoerd te hebben naar Griekenland met oog op smokkel naar België, tegen betaling van een som van minstens 3000 Euro per persoon.”* (arrest HvB, p. 5-6) Het hof oordeelde dat de feiten van beide tenlasteleggingen, uitgezonderd de verzwarende omstandigheid van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie, bewezen werden (arrest HvB, p. 9).

Het hof van beroep was van oordeel dat de correctionele rechtbank de elementen van het strafdossier nauwkeurig en gedetailleerd had toegelicht. In zijn arrest nam het hof het feitenrelaas zoals uiteengezet in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 24 april 2018 dan ook over, en maakte het tot het zijne (arrest HvB, p. 9). Uit de samenlezing van het voormelde arrest en het voormelde vonnis, blijkt dat verzoeker tussen 1 april en 20 juli 2017 een centrale rol heeft gespeeld in het illegaal binnensmokkelen in de Europese Unie van een volwassene en haar drie minderjarige kinderen. De correctionele rechtbank wees hierbij op (i) de gelijklopende verklaringen van twee van de minderjarige slachtoffers over hoe verzoeker hen (en hun moeder en jongere broer of zus) opwachtte in de luchthaven van Istanbul, hen onderbracht in een hotel, en hun transport heeft geregeld, dat verzoeker zelf deels mee heeft begeleid, via Griekenland en met eindbestemming België, dit alles tegen betaling van een geldsom en afname van hun originele paspoorten, (ii) een filmpje waarop te zien is hoe verzoeker het geld telt dat aan hem werd overhandigd voor het transport van de drie kinderen en hun moeder (13.000 USD) en (iii) een analyse van de sms-berichten waarin verzoeker onderhandelde met de vader van het gezin over de prijs van het transport en de meest veilige weg die moet worden gevolgd, (iv) de analyse van verzoekers gsm-toestel waarin tientallen foto's werden aangetroffen van pasfoto's, identiteitskaarten reisdocumenten, (v) de resultaten van een huiszoeking waarbij onder meer een vals paspoort en valse identiteitskaarten werden aangetroffen alsook 29 pasfoto's, een gestolen identiteitskaart en boarding passes, (vi) de analyse van het Facebook-account van verzoeker waarin hij aangeeft allerlei reisdocumenten en visa te kunnen bezorgen (vonnis Corr. rechtbank, p. 15-16). De correctionele rechtbank was van oordeel dat op basis van de hierboven aangehaalde overeenstemmende elementen ieder strafrechtelijk toeval is uitgesloten en dat onomstotelijk vaststaat dat verzoeker wel degelijk betrokken was bij smokkelactiviteiten, waaronder de smokkel van de moeder en haar drie

minderjarige kinderen. De verklaringen van verzoeker als zou hij totaal niets te maken hebben met mensensmokkel achtte de rechtbank totaal ongeloofwaardig.

Ook het hof van beroep wees op de elementen in punten (i) tot (iii) om verzoekers schuld vast te stellen (arrest HvB, p.10).

Naast de minderjarigheid van de drie kinderen oordeelde de correctionele rechtbank, en later ook het hof van beroep, dat er misbruik was gemaakt van de kwetsbare positie van de slachtoffers als gevolg van hun onwettige en precaire administratieve toestand, waardoor deze geen andere keuze hadden dan zich te laten misbruiken (vonnis Corr. rechtbank, p.17; arrest HvB, p.10). Zij bevonden zich illegaal op het grondgebied van de Europese Unie, hadden geen geldige verblijfs- of identiteitsdocumenten daar hun paspoorten door verzoeker waren afgenomen, beschikten zelf over weinig tot geen financiële middelen, en kenden de taal niet, waardoor zij volledig afhankelijk waren van verzoeker en de andere smokkelaars (vonnis Corr. rechtbank, p.17).

Tevens blijkt uit het vonnis dat er minstens aanwijzingen zijn dat verzoekers smokkelactiviteiten verder reikten dan het bewuste Iraakse gezin (vonnis Corr. rechtbank, p.9-12, 16).

Het hof van beroep besluit dat verzoeker wel degelijk een mensensmokkelaar is en oordeelt dat onomstotelijk is bewezen dat hij heeft gehandeld met economische en criminele doelstellingen, met name financieel gewin ten koste van slachtoffers die op de vlucht zijn. Verzoeker wordt niet gevolgd in zijn voorgewende rol de slachtoffers om humanitaire redenen hulp te hebben geboden, op vraag van de echtgenoot/vader van de slachtoffers (arrest HvB, p.10).

In het arrest wordt gesteld: *“De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van beklaagde die blijk geeft van een gebrek aan normen- en waardenbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen, waaronder minderjarigen, die op de vlucht zijn en die zonder scrupules worden uitgebuit.”* (arrest HvB, p.11)

De Raad verwijst tevens naar de eerdere beoordeling door de correctionele rechtbank: *“Mensensmokkel is een ernstig misdrijf. De (families van de) overgebrachte personen worden financieel uitgebuit, en betalen hoge prijzen voor een illegale dienstverlening. Mensensmokkel maakt misbruik van de hoop van mensen op een beter leven die daaraan desnoods hun laatste centen willen spenderen en hun heil zoeken bij mensen zoals M.(...), A.(...). Verder brengt dit soort misdrijven asielprocedures en sociale zekerheidsstructuren in het gedrang waardoor het ook de Staat en het maatschappelijk belang ernstige schade toebrengt. Het misdrijf brengt voor de slachtoffers belangrijke risico's mee. De slachtoffers komen heel vaak terecht in de illegaliteit met alle maatschappelijke problemen die daaruit ontstaan. Een belangrijk signaal is noodzakelijk.”* (vonnis Corr. rechtbank, p.20).

Verzoeker werd in beroep veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden, en een geldboete van 32.000 Euro. Voor de betaling van de geldboete werd uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor een periode van 3 jaar voor wat betreft 9/10de van de boete. Eenzelfde uitstel werd verleend voor wat betreft de vervangende gevangenisstraf van 3 maanden (arrest HvB, p. 11, 12).

D.3. Verzoeker betwist de ernst van het door hem gepleegde misdrijf.

Zo wijst verzoeker erop dat het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld niet wordt vermeld als ernstig misdrijf in de richtlijnen van EASO en UNHCR. In deze repliceert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht dat de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR en publicaties van EASO geen exhaustieve opsomming beogen van de misdrijven die als ernstig dienen te worden beschouwd. Het loutere gegeven dat mensensmokkel hierin niet expliciet staat vermeld, houdt geenszins in dat een dergelijk misdrijf niet als 'ernstig' in de zin van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. Daar het niet om een exhaustieve opsomming gaat, kan evenmin worden afgeleid dat enkel misdrijven waarbij sprake is van (fysiek) geweld als ernstig kunnen worden beschouwd. De criteria waarvan sprake in de richtlijnen van UNHCR of de publicaties van EASO kunnen bovendien op zichzelf, of in combinatie met elkaar, leiden tot de conclusie dat de feiten ernstig zijn (zie: EASO judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, eerste editie (2016), p.24).

In dit kader benadrukt de Raad dat uit het geheel van internationale en Europese standaarden kan worden afgeleid dat er een internationale consensus bestaat bij Staten om mensensmokkel te beschouwen als een ernstig misdrijf dat moet worden bestreden.

Zo wordt in de preambule van het aanvullend protocol tegen de smokkel van migranten over land, over de zee en in de lucht, bij het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde

misdad van 15 november 2000 (BS 13 oktober 2004, p. 713330 e.v.) aangestipt dat georganiseerde mensensmokkel "ernstige schade" aan de betrokkenen Staten kan berokkenen. Tevens wordt bekommernis geuit over het gegeven dat de smokkel van migranten het leven of de veiligheid van de betrokken migranten in gevaar kan brengen.

Daarnaast werd op het niveau van de Europese Unie een heel wetgevend kader uitgewerkt om mensensmokkel tegen te gaan, met name het Kaderbesluit van de Raad van 28 november 2002 tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf (Pb.L. 5 december 2002, afl. 328, p. 1 e.v.) en de richtlijn 2002/90/EG van de Raad van 28 november 2002 tot omschrijving van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf (Pb.L. 5 december 2002, afl. 328, p. 17 e.v.). Deze Europese instrumenten kennen hun beslag in de artikelen 77bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een individuele beoordeling is vereist en dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden die verzoekers daden en situatie kenmerken.

In dit opzicht betoogt verzoeker dat het misdrijf waarvoor hij is veroordeeld, namelijk mensensmokkel en valsheid in geschrifte, slechts eenmalige en geïsoleerde feiten betroffen, gepleegd in het kader van zijn eigen vlucht uit Gaza en beperkt in de tijd. De aard van het misdrijf kan volgens hem dus niet aantonen dat hij een grootschalig smokkelaar was en het dus om een ernstig misdrijf gaat.

Verzoeker kan in zijn betoog niet zonder meer worden gevolgd.

De Raad stelt vooreerst samen met verweerder vast dat verzoeker er verkeerdelijk lijkt van uit te gaan dat enkel smokkelaars "op hoog niveau" in aanmerking kunnen komen voor een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is echter geenszins het geval.

De Raad herhaalt dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de bewezen verklaarde feiten die verzoeker in casu heeft gesteld ernstig en zwaarwichtig zijn en getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van verzoeker die blijkt geeft van een gebrek aan normen- en waardenbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen, onder wie minderjarigen, die op de vlucht zijn en die zonder scrupules worden uitgebuit. Evenmin doet het afbreuk aan de meer algemene bevinding dat gesmokkelde personen en hun families financieel worden uitgebuit daar zij hoge prijzen betalen voor een illegale dienstverlening. Mensensmokkel maakt misbruik van de hoop op een beter leven van mensen die daaraan desnoods hun laatste centen willen spenderen en hun heil zoeken bij mensensmokkelaars. Mensensmokkel brengt asielprocedures en sociale zekerheidsstructuren in het gedrang waardoor het ook de Staat en het maatschappelijk belang ernstige schade toebrengt; het brengt voor de slachtoffers belangrijke risico's met zich mee en slachtoffers komen heel vaak terecht in de illegaliteit, met alle maatschappelijke problemen die daaruit ontstaan.

Uit de feiten zoals zij naar voor komen uit de stukken in het rechtsplegingsdossier, blijkt voorts dat verzoeker een belangrijke en centrale rol heeft gespeeld bij de smokkel van het gezin A. Het is hij die hen opwachtte op de luchthaven van Istanbul en onderbracht in een hotel, de betalingen en modaliteiten regelde, het geld ontving en de paspoorten inhield, en met de dochters en hun moeder de oversteek naar Griekenland maakte (bijlagen 6-8 bij PV Nr. BR.55.LL.072905/2017). Verzoeker verwijst naar de inhoud van bepaalde tekstberichten om te argumenteren dat het niet hij was die de prijzen vastlegde maar dat hij enkel een tussenpersoon was die onderhandelde met de "gebruikelijke smokkelaars". Verzoeker maakt een selectieve lezing daar er ook berichten zijn terug te vinden die erop wijzen dat hij wel degelijk actief betrokken was in de mensensmokkel. Zo zegt "A.A." (afgaande op verzoekers omschrijving in de aanvullende nota is dit de vader van het gezin A.) aan verzoeker: "**Zoals jij het onderwerp kent, jij kent de weg en de man omdat je met hem samenwerkt**" of nog "**Broeder, je werkt in dit domein, ik wil de meest veilige weg, als je met hun gaat is het beter, en alles op mijn kosten**" (eigen vetzetting verwerende partij). De correctionele rechtbank oordeelde overigens (p. 17): "*hoewel het strafdossier niet toelaat te bepalen welk concreet bedrag M.A.(...) heeft ontvangen, betekent dit niet dat hij geen direct of indirect vermogensvoordeel heeft genoten of nagestreefd. De opvang van gesmokkelde personen, het regelen van vervoer en de begeleidingen ervan doen vermoeden dat dit niet gratis was, te meer daar hij zelf over beperkte financiële middelen beschikte. Uit een SMS-bericht blijkt trouwens dat de vader van het gezin aangaf alle kosten van de eigen reis van M.A.(...) op zich te zullen nemen nadat zijn gezin zou zijn toegekomen.*"

De Raad stipt in deze aan dat zelfs indien verzoeker niet als enige de smokkel organiseerde en/of controleerde, dit niet betekent dat zijn rol hierin niet significant is geweest, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De Raad herinnert eraan dat het aanzetten tot of het anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden evenzeer kan volstaan (RvS 24 mei 2018, nr. 234.824).

In zijn arrest merkt het hof van beroep overigens nog op: *“Anders dan beklagde A.M. aanvoert, is hij wel degelijk de smokkelaar. Het feit dat de echtgenoot/vader van de slachtoffers in zijn e-mailberichten spreekt over “de smokkelaar” tegen beklagde A.M. neemt niet weg dat beklagde zelf ook een smokkelaar is aan wie geld is overgemaakt vanuit Dubai, via WhatsApp instructies verzonden worden naar “klanten” over hoe zich te gedragen en in sms-berichten gesproken wordt over bedragen.”* (arrest HvB, p. 10).

Verder blijkt uit het rechtsplegingsdossier nog dat verzoeker het nodig achtte om de ingehouden paspoorten niet terug te geven, valse beloftes deed over een vliegreis, de oudste dochter sloeg omdat zij niet snel genoeg wandelde, en de bagage weggooidde in het bos. Dit alles wijst er nogmaals op dat verzoeker mee instond voor het illegaal oversteken van de Turks-Griekse grens.

Verzoeker kan dan ook geenszins volhouden dat hij *“geen actief figuur”* was in de smokkel.

Dat hij deze ernstige feiten zou hebben gepleegd in de context van zijn eigen vlucht uit Turkije naar Europa omwille van de moeilijke situatie in Turkije zoals in het verzoekschrift en de aanvullende nota wordt gesteld met verwijzing naar een rapport van Amnesty International, is geen verschoning die hem kan vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid. De in aanmerking genomen feiten vonden bovendien plaats in de periode van 15 maart tot 20 juli 2017, terwijl verzoeker naar eigen zeggen de Gazastrook reeds in december 2016 had verlaten en in februari 2017 in Turkije asiel had aangevraagd bij UNHCR. Gelet op deze tijdslijn kunnen de feiten dan ook geenszins worden begrepen in de zin van paragraaf 158 van het Handbook van UNHCR. De feiten vonden aldus plaats toen verzoeker veilig was in een derde land waar een asielpcedure hangende was bij het UNHCR. Dat zijn afspraak bij UNHCR pas twee jaar later zou plaatsvinden, doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt op dat indien het beeld dat verzoeker van zichzelf schetst (*“een migrant”, “een gesmokkelde smokkelaar”*) met de werkelijkheid zou overeenstemmen, dit voldoende duidelijk zou zijn gebleken uit het strafdossier en de correctionele rechtbank alsook het hof van beroep hiermee achteraf passend rekening zouden hebben gehouden. De bewoordingen van het vonnis en het arrest wijzen er evenwel op dat aan dit beeld geen geloof werd gehecht.

Tevens zijn er nog andere verschillende aanwijzingen dat verzoeker wel degelijk actief betrokken was in de mensensmokkel en hij zich niet beperkte tot een eenmalig feit. Verweerder verwijst hierbij ter illustratie in het schriftelijk verslag terecht naar uitgelezen Whatsapp-berichten van verzoeker en licht toe: *“Dat het hier om een account gaat van verzoeker, blijkt uit het feit dat het gelinkt is aan een Turks gsm-nummer (905428193413) dat door verzoeker gebruikt werd (zie PV-nummer 09/1588/17 d.d.18/09/2017 inzake opzoekingen naar dit nummer op internet). Dit gsm-nummer leidde naar een facebookprofiel genaamd “[A.M.A.]”, waarvan verzoeker tijdens een verhoor toegaf dat hij het beheerde (bijlage aan PV nr: BR.LL.095210/2017 d.d.28/09/2017 – navolgend verhoor binnen de arrestatietermijn, p.5). Met dit Whatsappaccount werden verschillende conversaties gevoerd die consistent zijn met mensensmokkelactiviteiten. Zo wordt er door verzoeker over namen, betalingen, reisdocumenten en vluchtgegevens gesproken; geeft hij aan iemand instructies over hoe zich te gedragen; vraagt iemand aan verzoeker op 23 mei 2017 “heb je al iemand gevonden die op mij lijkt of nog niet?”; en vraagt nog een andere persoon op 14 juli 2017 aan verzoeker “alles goed, leider” “wat heb je van arabische paspoorten” waarop verzoeker antwoordt “Dit is een Arabisch, kijk, en ik zal de andere jongeren brengen, breng enkel voor deze iemand die op hem lijkt zodat ik met hem kan beginnen”.*

Deze elementen voegen zich bij de vaststelling dat talrijke foto's van identiteitsdocumenten, pasfoto's en boarding passes op verzoekers gsm werden gevonden, dat bij een huiszoeking onder meer een vals paspoort en valse identiteitskaarten werden aangetroffen alsook 29 pasfoto's, een gestolen identiteitskaart en boarding passes werden aangetroffen en dat verzoeker op zijn Facebook-account aangeeft dat hij allerlei reisdocumenten en visa kan bezorgen (vonnis correctionele rechtbank, p. 11, 16, 18; analyses bij PV NR. BR.21.LL;092833/2017).

Het gegeven dat verzoeker enkel voor de smokkel van de moeder en kinderen van het gezin A. werd veroordeeld en niet voor andere feiten van mensensmokkel, doet geenszins afbreuk aan het feitelijke bestaan van de hierboven aangehaalde elementen. Om te voldoen aan de bewijsnorm van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie, met name *“ernstige redenen”*, zijn voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen vereist. De Raad herinnert eraan dat de bewijsstandaard in strafzaken hoger ligt dan de bewijsstandaard die wordt gehanteerd voor uitsluiting van internationale bescherming. Het is dus niet noodzakelijk dat een verzoeker is veroordeeld voor het strafbare feit en evenmin hoeft te worden voldaan aan de strafrechtelijke bewijsstandaard (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35). In casu blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 28 april 2018 dat de rechtbank van oordeel was dat de tenlasteleggingen C en D onvoldoende bewezen waren voor een veroordeling. Het gebrek aan voldoende strafrechtelijk bewijs betekent echter niet dat in het

kader van de onderhavige procedure geen gebruik zou mogen worden gemaakt van feitelijke gegevens uit het strafdossier, te meer daar verzoeker zich op dezelfde gegevens beroept voor zijn eigen argumentatie. Gelet op de vaststellingen in het vonnis van de correctionele rechtbank en het arrest van het hof van beroep en het geheel van de elementen en feitelijke gegevens uit het strafdossier zoals door verzoeker bijgebracht, kan niet anders dan worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker actief betrokken was bij mensensmokkel en dat dit zich niet beperkte tot een eenmalig feit.

Verzoeker houdt ook nog voor dat de rechterlijke instanties nergens aantonen dat de slachtoffers in casu effectief ernstige schade hebben opgelopen, financiële schade uitgezonderd, laat staan dat zij in de illegaliteit zijn beland of dat hun asielprocedure in het gedrang zou zijn gekomen.

Verzoekers betoog kan wederom niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het hof van beroep oordeelde dat *“(d)e bewezen verklaarde feiten (...) ernstig en zwaarwichtig (zijn) en getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van de beklaagde A.M.(...) die blijk geeft van een gebrek aan normen- en waardenbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen, waaronder minderjarigen, die op de vlucht zijn en zonder scrupules worden uitgebuit.”* Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker wel zeer licht lijkt te gaan over de situatie waarin hij zijn slachtoffers, onder wie minderjarige kinderen, heeft gebracht. Vooreerst is er de situatie van volledige afhankelijkheid waarin hij zijn slachtoffers bracht. Zij bevonden zich in een bijzonder precaire, illegale situatie op het grondgebied van de Europese Unie (in eerste instantie in Griekenland), waarbij hun paspoorten waren afgenomen door verzoeker, en zij de taal niet kenden en over weinig tot geen eigen financiële middelen beschikten gezien de aanzienlijke bedragen die zij dienden te betalen (vonnis CR, p. 17). Vervolgens blijkt uit de verklaringen van één van de minderjarige slachtoffers dat verzoeker haar heeft geslagen omdat ze tijdens de illegale tocht vanuit Turkije naar Griekenland te traag wandelde (vonnis CR, p. 9). De bijzonder precaire omstandigheden van deze illegale tocht blijken voorts ook uit het feit dat een deel ervan te voet moest worden afgelegd en dat alvast één van de slachtoffers gewag maakte van begeleiding door gewapende mannen (vonnis CR, p. 8-9).

Waar verzoeker tracht voor te houden dat hij een hartelijke, zelfs vriendschappelijke verstandhouding had met de leden van het gezin A. en zich voorstelt als degene die deze familie heeft geholpen, kan zulks geenszins blijken uit het strafdossier.

Zo merkt de Raad op dat het K.A., de vader van het gezin, was die een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken erop attent heeft gemaakt dat zijn dochter verzoeker had herkend als hun smokkelaar. Indien verzoeker werkelijk niet meer zou hebben gedaan dan hulp verleend aan een familie in nood en er werkelijk een goede verstandhouding was met hen, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom de vader hem zou aangeven. Meer nog, tijdens zijn initieel verhoor op 20 juli 2017 vraagt hij dat verzoeker berecht wordt (bijlage 8 bij PV Nr. BR.55.LL.072905/2017: PV van verhoor als getuige of slachtoffers van A.K. d.d.20/07/2017 p. 3).

Waar verzoeker verwijst naar foto's waarop hij te zien zou zijn met leden van het gezin A. die door de slachtoffers zelf zijn verstrekt tijdens hun eerste verhoor door de politie (PV Nr. BR.55.LL.072905/2017), dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden en met welke bedoeling deze genomen werden. Er kan hieruit bijgevolg geenszins worden geconcludeerd dat er een goede verstandhouding zou zijn geweest tussen de gezinsleden en verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar de verklaring van K.A. tijdens diens initieel verhoor dat hij verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft benaderd, hem heeft gesproken en hem succes heeft gewenst (bijlage 8 bij PV Nr. BR.55.LL.072905/2017, p.2), dient opgemerkt dat het loutere gegeven dat de heer A. verzoeker heeft aangesproken en succes gewenst, geenszins kan volstaan om een 'goede verstandhouding' aan te tonen. Immers, zoals de verwerende partij in haar schriftelijk verslag terecht toelicht, kan de heer A. verzoeker op deze wijze hebben benaderd om verschillende redenen. Uit geen enkele andere passage van dit verhoor noch uit de initiële verhoren van de kinderen (bijlagen 6 en 7 bij PV Nr. BR.55.LL.072905/2017), blijkt dat zij verzoeker zagen als iemand die hen vanuit goede bedoelingen hielp en met wie zij een goede verstandhouding hadden. Dit kan evenmin blijken uit het loutere feit dat zij beschikten over de identiteitsgegevens van verzoeker op het ogenblik dat de betaling van de 13.000 dollar plaatsvond. De Raad herhaalt dat de vader van het gezin expliciet vroeg om verzoeker te berechten. Het gegeven dat de slachtoffers zich geen burgerlijke partij hebben gesteld, doet hieraan geen afbreuk. Hun beslissing kan immers door tal van verschillende overwegingen zijn ingegeven.

Gelet op het voorgaande relativeert verzoeker ten onrechte de schade die hij (mee) heeft veroorzaakt. Ten slotte gaat verzoeker er aan voorbij dat mensensmokkel ook ernstige schade toebrengt aan Staten en het maatschappelijk belang, doordat deze de asielprocedure en de sociale zekerheidsstructuren in het gedrang brengt.

Verzoeker is tot slot de mening toegedaan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gevolgde strafprocedure voor de berechting van het misdrijf en (de aard en uitvoering van) de voorziene straf. In de aanvullende nota verwijst hij naar het Belgisch stelsel van strafuitvoering dat tot een verhoging van de straffen leidt wegens het onderscheid tussen straffen van minder dan drie jaar en straffen van meer dan drie jaar: *“Zo worden straffen van minder dan drie jaar slechts gedeeltelijk ten uitvoer gelegd, wat leidt tot een verhoging van het aantal straffen boven de drempel van 36 maanden om ervoor te zorgen dat de straf volledig ten uitvoer wordt gelegd.”*

Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, werd verzoeker definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat het door hem aangehaalde *“verschijnsel”* ook in zijn strafzaak zou hebben gespeeld, moet worden opgemerkt dat de uitgesproken straf van 40 maanden gevangenisstraf nog een stuk boven de door verzoeker vermelde drempel van 36 maanden ligt en dat hij bovendien ook tot een hoge geldboete van 32.000 Euro werd veroordeeld. Bovendien werd de strafmaat in beroep integraal bevestigd. Er kan dan ook alleen maar worden geconcludeerd dat de rechters van oordeel waren de tenlastegelegde feiten objectief zwaarwichtig en ernstig waren, en dat zij een dergelijke zware straf vereist achtten om deze te bestraffen. Zulks blijkt ook duidelijk uit het arrest van het hof van beroep: *“De door de eerste rechter aan beklagde A.M.(...) opgelegde straf, in al haar onderdelen, is wettelijk en aangepast aan de aard van de bewezen verklaarde feiten, de omstandigheden waarin deze feiten zijn gepleegd, de situatie, de ingesteldheid en de persoonlijkheid van de beklagde, het algemeen maatschappelijk belang en de openbare veiligheid.”* (arrest HvB, p.11).

Het gegeven dat op een later moment een deel van de strafuitvoering onder elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling werd uitgevoerd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van de feiten of de opgelegde strafmaat. Een elektronisch toezicht is nog steeds een strafuitvoeringsmaatregel en slechts een alternatieve manier om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis met het oog op de re-integratie in de maatschappij.

D.4. Gelet op de feiten zoals zij blijken uit het arrest van het hof van beroep en het vonnis de correctionele rechtbank alsook uit het strafdossier dat verzoeker middels aanvullende nota heeft voorgelegd, blijkt dat verzoeker tussen 1 april en 20 juli 2017 een centrale rol heeft gespeeld in het illegaal binnensmokkelen in de Europese Unie van een volwassene en haar drie minderjarige kinderen en actief betrokken was bij mensensmokkel.

Het hof van beroep achtte het aldus bewezen dat verzoeker wel degelijk een mensensmokkelaar is en dat hij heeft gehandeld met economische redenen en criminele doelstellingen, met name illegaal financieel gewin ten koste van slachtoffers die op de vlucht zijn (arrest HvB, p. 10). Verzoekers aandeel in en zijn schuld aan de feiten staan bijgevolg vast. Verzoekers betoog in de replieknota als zou het strafonderzoek gebreken vertonen, kan hieraan dan ook geen afbreuk nu hij definitief werd veroordeeld voor mensensmokkel. Indien verzoeker opmerkingen had over het gevoerde strafonderzoek kwam het hem toe om dit aan te kaarten tijdens de strafprocedure.

Gelet op de aard van de gepleegde daad die neerkomt op het misbruik maken van mensen op de vlucht, de werkelijke schade die zich niet enkel beperkt tot de betrokken slachtoffers maar ook een bredere impact heeft op Staten en het maatschappelijk belang, de kwetsbaarheid van de slachtoffers gelet op hun minderjarigheid en het gebrek aan respect voor hen vanwege verzoeker, de beoordeling ervan door beide strafrechtelijke instanties, en de opgelegde strafmaat, besluit de Raad dat de door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers individuele verantwoordelijkheid voor deze feiten die in de bestreden beslissing terecht werden gekwalificeerd als uitsluitbare handelingen in de zin van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie kan niet worden betwist.

Daarnaast kunnen in de door verzoeker gepleegde feiten geen politieke motieven worden ontwaard. Integendeel, het hof van beroep oordeelde dat onomstotelijk was bewezen dat verzoeker handelde met economische redenen en criminele doelstellingen, met name illegaal financieel gewin ten koste van slachtoffers die op de vlucht zijn (arrest HvB, p.10). Het hof van beroep verwierp tevens verzoekers betoog dat hij had gehandeld uit humanitaire overwegingen. Het misdrijf is aldus eveneens niet-politiek van aard.

D.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat er geen elementen voorliggen die afbreuk doen aan de ernst van de gepleegde feiten, noch zijn er verschoningsgronden die verzoeker kunnen vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid.

Zo wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld: “U stelt dat u onterecht werd veroordeeld, zonder enig bewijs; houdt vol dat u geen misdrijf begaan hebt; en haalt aan dat u vrij bent onder voorwaarden, een verzoek om genade bij de Koning hebt ingediend, Frans en Nederlands hebt geleerd, werkt en volleybal speelt (CGVS 2, pg. 1-4). Uit uw verklaringen blijkt een totaal gebrek aan schuldinzicht en miskennis van het feit dat u definitief veroordeeld werd door een Belgische rechtbank voor de u ten laste gelegde feiten. Het louter ontkennen van uw schuld doet dan ook geen enkele afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig niet-politiek misdrijf. Dit geldt eveneens voor het indienen van een genadeverzoek, het feit dat u Frans en Nederlands geleerd hebt, vrij bent onder voorwaarden, werkt en volleybal speelt.”

Waar verzoeker nog benadrukt dat in de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank van 16 mei 2019 en 24 juni 2019 geen antisociaal gedrag noch een antisociaal persoonlijkheidspatroon of een verwevenheid in een antisociaal netwerk werd vastgesteld, dat het risico op recidive als eerder laag werd ingeschat en dat de strafuitvoering ondertussen volledig is voltooid, wijst er Raad er op dat deze elementen niet opwegen tegen de hoger vermelde bevindingen inzake de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, noch zijn individuele verantwoordelijkheid hierin kunnen verminderen of opheffen. Het gebrek aan strafrechtelijke precedents zegt verder op zich niets over de ernst van de feiten die wel gepleegd werden. Wat betreft het al dan niet aanwezig zijn van een risico op recidive, herhaalt de Raad dat de uitsluiting van een vluchtelingenstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 104). De overwegingen en inschatting van de strafuitvoeringsrechtbank hebben betrekking op het risico op het plegen van nieuwe feiten in het kader van een vraag om toekenning van een voorlopige invrijheidstelling, niet op de ernst van en individuele verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten.

Het gegeven dat de verzoeker zijn straf heeft ondergaan doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan, te meer daar uit het vonnis van de correctionele rechtbank blijkt dat verzoeker geen schuldinzicht heeft, dat hij van oordeel is dat hij onterecht werd veroordeeld en dat hij volhardt in zijn stelling dat hij “*deze mensen*” (waarmee het gezin A. wordt bedoeld) enkel heeft geholpen. In haar nota met opmerkingen stipt de verwerende partij overigens nog terecht aan dat luidens het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 16 mei 2019 (verzoekschrift, bijlage 3) verzoeker tegenover de psychosociale dienst heeft verklaard dat hij enkel de betrokken personen wilde helpen en zich ten onrechte veroordeeld voelt. Verzoeker blijft duidelijk de ernst van de door hem gepleegde feiten te minimaliseren en een ernstig gebrek aan schuldinzicht te vertonen.

Verzoekers wens om een professionele sportcarrière uit te bouwen en zijn inspanningen hiertoe, zijn inspanningen in het kader van zijn sociale (re-)integratie, de afwezigheid van aanwijzingen voor een middelenproblematiek, het gunstige verloop van penitentiaire verlopen en het gegeven dat hij naar eigen zeggen sinds zijn aankomst in België voorbeeldig gedrag heeft vertoond, zoals gestaafd in de stukken 4 tot en met 15 bij het verzoekschrift, zijn evenmin elementen die afdoende tegenwicht kunnen bieden aan het geheel van alle andere bevindingen, hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt, en kunnen evenmin zijn individuele verantwoordelijkheid hierin opheffen.

Het document van de Palestijnse Volleybal Federatie van 16 december 2021 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, doet op geen enkele wijze afbreuk aan voorgaande overwegingen.

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een evenredigheidstoetsing in het concrete geval.

Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.53-54 ‘Proportionality – why inappropriate’; p. 117-119 ‘Expiation’).

D.6. Verzoeker haalt ook aan dat de commissaris-generaal in de eerdere beslissing van 19 januari 2021 met geen woord heeft gerept over een uitsluiting op grond van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie, wat inhoudt dat hij duidelijk van mening was dat er geen sprake was van een ernstig misdrijf. De Raad wijst er echter op dat de beslissing van 19 januari 2021 werd ingetrokken op 6 april 2021 en derhalve ex tunc uit het rechtsverkeer werd verwijderd. Derhalve moet deze beslissing worden geacht nooit te hebben bestaan en is de commissaris-generaal geenszins gebonden door de motieven die in deze beslissing werd uiteengezet.

E. Besluit

Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat is voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

7.5. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F, (b) van de Vluchtelingenconventie te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

7.6. Overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet bevat de bestreden beslissing een advies waarin wordt toegelicht dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat dit advies op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en dat het advies van de commissaris-generaal slechts voorafgaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

7.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker driemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7.8. De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.8. In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de vraag of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel en wordt in het kader van huidig beroep geen uitspraak gedaan over een verwijdering.

7.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1,

2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES